

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Δύσκολες στιγμές, σε κρίσιμο σταυροδρόμι

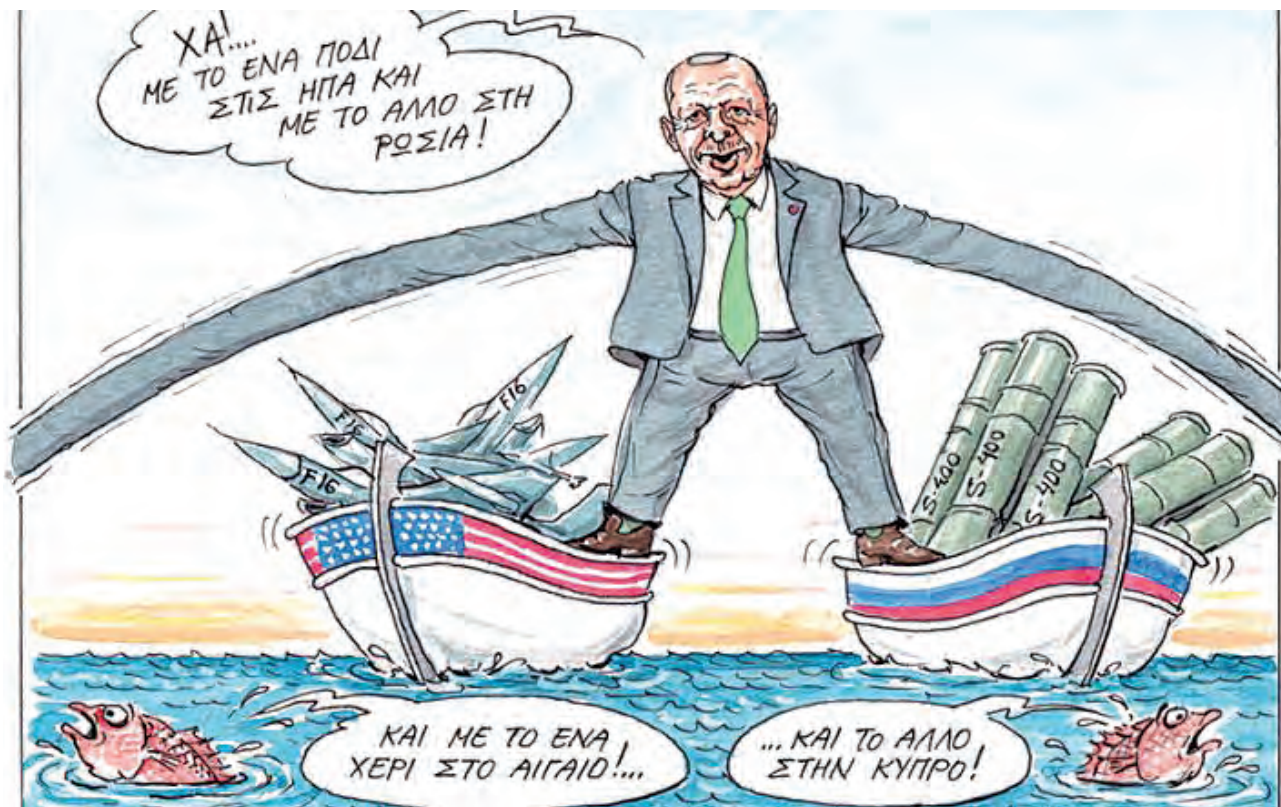
ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Οι άνθρωποι που βρίσκονται σε θέσεις ευθύνης πρέπει πάντοτε να έχουν στο μυαλό τους δύο βασικές αρχές: ότι δεν είναι εκεί για πάντα και πως οι πράξεις τους δεν καθορίζουν μόνο την προσωπική τους τύχη, αλλά και την τύχη της χώρας. Βρεθήκαμε σε ένα ακόμη κρίσιμο σταυροδρόμι. Σε μια χώρα χωρίς σοβαρούς μηχανισμούς και δικλίδες ασφαλείας, κάποιιοι χειρίστηκαν πολύ λεπτά και κρίσιμα ζητήματα με αντιθεσμική χαλαρότητα, εμμονές και «μακροβουτία» σε θολά νερά. Το τρελό της ιστορίας ήταν ότι (α) αυτό δεν χρειαζόταν και (β) ακύρωσε την πραγματικά εξαιρετική ικανότητα χειρισμού ταυτόχρονα πολλών και περίπλοκων κρίσεων.

Εδώ είμαστε, όμως, τώρα. Τα σενάρια για τις μελλοντικές εξελίξεις δεν είναι ρόδινα. Ας πούμε ότι ξεπερνάμε τον κίνδυνο ενός μεγάλου, ατέλειωτου τσίρκου, όπου η χώρα θα βιώσει τον κατήφορο ενός ξεκατινιάσματος χωρίς προηγούμενο. Πολιτικά η χώρα έχει μπροστά της μια απλή αναλογική και το σενάριο μη αυτοδυναμίας της Ν.Δ., χωρίς όμως να υπάρχει και πιθανότητα σχηματισμού κυβέρνησης με το ΚΙΝΑΛ. Από εκεί και πέρα, η πολιτική φαντασία του καθενός πλάθει σενάρια. Κανένα δεν μοιάζει ιδιαίτερα ελκυστικό.

Ο πρωθυπουργός δεν μπορεί να γίνει... Κλίντον, να πει μια συναισθηματικά φορτισμένη συγγνώμη και να πάει παρακάτω. Το προφίλ του κτίστηκε πάνω στο μοντέλο μιας πολύ συγκεντρωτικής, τεχνοκρατικής διαχείρισης. Όχι σε ένα συναισθηματικό – επικοινωνιακό δέσιμο με τον μέσο ψηφοφόρο.

Το καλοκαίρι του '74, ο τότε Τούρκος πρωθυπουργός χαιρόταν που η Ελλάδα ήταν ένα μπάχαλο. Έχει σημασία πώς σε βλέπουν οι αντίπαλοί σου, τι μοιάζει με ευκαιρία στα δικά τους μάτια...

Προφανώς έρχεται τώρα η ώρα των αποφάσεων, που μόνον ο ίδιος μπορεί να πάρει, αφού ακούσει όσους θα είναι γύρω του τις επόμενες ημέρες. Οι άμεσες εκλογές είναι μια λύση. Τα επιχειρήματα υπέρ και κατά πολλά. Η λύση που μάλλον θα προκρίνει, με βάση προηγούμενες αποφάσεις, είναι να εξαντλήσει την τετραετία. Ένα είναι όμως σαφές, ότι ούτε στη μία ούτε στην άλλη περίπτωση μπορεί να ακολουθήσει η ρουτίνα. Δεν μπορεί να είναι, όπως θα έλεγαν οι Αγγλοσάξονες, business as usual.

Θα χρειαστούν γενναίες και δύσκολες αποφάσεις, χειρισμοί που θα απαιτήσουν μεγάλη συναισθη-

ματική αυτοπειθαρχία. Δεν είναι ώρα για κόλακες ενός ευρύτερου περιβάλλοντος που μπορούν εύκολα να σε συνοδεύσουν με τραγούδια στην καταστροφή, ούτε για όσους έχουν ψυχρή καρδερίνας και αντί να μπαίνουν στη φωτιά, βγαίνουν στο παράθυρο και φωνάζουν «δεν την έβαλα εγώ».

Οι στιγμές είναι δύσκολες και ενδεχομένως ιστορικές. Και πολύ μοναχικές για όποιον πρέπει να βάλει στο τραπέζι την υστεροφημία, την επιβίωση, την αυτοκριτική, το δημιουργικό του μυαλό και επίσης να βάλει στην άκρη παλιότερες συνήθειες και συμπεριφορές. Έτσι, όμως, είναι αυτές οι στιγμές, από τη φύση τους.

DOCUMENTO Δημήτρης Χατζηνικόλας

Το σύστημα Μητσοτάκη και το ξέφραγο αμπέλι

Ας είμαστε ειλικρινείς: η χώρα είναι ξέφραγο αμπέλι. Κρατικές υπηρεσίες με άδεια εισαγγελέα(!) ή με παράνομα «αρπακτικά» παρακολουθούν τον αρχηγό του τρίτου κόμματος, που είναι και αρεστό στη διαπλοκή. Σκεφτείτε τι γίνεται παρακάτω, για παράδειγμα με τα τηλέφωνα μη αρεστών δημοσιογράφων, επιχειρηματιών, δικαστών και πάει λέγοντας. Να υποθέσω ότι αυτό το δυστοπικό πάρτι γίνεται καιρό τώρα. Λογικό – στη χώρα που οι νόμοι είναι κλοτσσοκούφι του εκάστοτε ισχυρού και οι περίφημοι θεσμοί είναι γρανάζι του ίδιου μηχανισμού τι να περιμένει κανείς;

Η διαφορά με τη ΝΔ του Κυριάκου Μητσοτάκη είναι ότι ο ανασφαλής γόνος που έγινε πρωθυπουργός από το πουθενά έμπασε το παρακράτος στο Μαξίμου. Παλιά μου τέχνη κόσκινο για την Οικογένεια, θα μου πείτε. Και το έκανε μπροστά στα μάτια μας με τόσο εξόφθαλμο τρόπο που είναι να απορεί κανείς για τη γενικευμένη αφωνία (η απορία

δεν αφορά τα περισσότερα ΜΜΕ, που είναι βασικό γρανάζι του παρακράτους που διεκδικεί στοιχεία κανονικότητας).

Το Documento πάντως αντέδρασε από την πρώτη στιγμή, για να ευλογούμε και τα γένια μας (αντέδρασε και την πλήρωσε, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας). Και είπε σε όλους τους τόνους ότι το σύστημα Μητσοτάκη δεν θα σταματήσει στη δίωξη της μη αρεστής δημοσιογραφίας. Αυτός ο κατήφορος δεν έχει πάτο. Αν αποφασίσεις να περάσεις στην παρανομία, αν διαβείς τον Ρουβίκωνα, δεν σταματάς πουθενά.

Προσέξτε την αλληλουχία των γεγονότων: τον Ιούλιο του 2019 ο Κυριάκος Μητσοτάκης κέρδισε τις εκλογές. Τον Αύγουστο, στο πρώτο νομοσχέδιο του «επιτελικού κράτους», πέρασε ΕΥΠ, ΕΡΤ και ΑΠΕ στο Μαξίμου, δηλαδή στον ανιψιό του, τον έμπιστο άνθρωπο της οικογένειας. Τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια;

Η επόμενη κίνηση ήταν να αλλάξει τον νόμο ώστε να τοποθετηθεί επικεφαλής στην ΕΥΠ ένας άνθρωπος χωρίς πτυχίο. Δηλαδή ένας απολύτως ελεγχόμενος άνθρωπος που του έκατσε το λαχείο από το πουθενά.

Θα μου πείτε, η άλωση του βαθέος κράτους και των θεσμών ήταν, είναι και θα είναι το αγαπημένο σπορ της ημεδαπής Δεξιάς. Εξού και η θεσμολαγεία της. Αν κάτι έχει σπηθεί για να εξυπηρετεί την κατάληψη και την παραμονή σου στην εξουσία, το τοποθετείς στο εικονοστάσι και του ανάβεις το καντηλάκι καθημερινά. Το βαθύ κράτος κυνήγαγε τους δημοκρατικούς πολίτες, το βαθύ κράτος τους δίκαιζε και τους καταδίκαιζε, το βαθύ κράτος διόριζε και απέλυε.

Αν κάποιιοι πιστεύουν ότι εν έτει 2022, ενταγμένοι στον σκληρό πυρήνα της ΟΝΕ, τα αφήσαμε όλα αυτά πίσω μας, θα γράψω δύο μόνο λέξεις: οικογένεια Μητσοτάκη.